

saſte Jummalala ſelge taewa al." — Noor
mees tõstis ſilmad iſſa lahke palle pole ül-
les, ja tundis nüüd waſt ellawalt, et temma
ſüddamelik patta kahhetſeminne temma uſ-
ko ſuremaks olli tõstnud, temma hinge koor-
mat kergitand, ja tedda rahho pole aitnud.
— Agga ſinna, armas wend ja õdde, kel
ehk ka patta pärraſt raſke ſüdda ſees, minne
ja katsu nendasammoti tõſiſt kahhetſemiſt
ſiis rahho ja pühha rõõm ſaab wiſiſte,
kätte ſada; Jummalala abbiga, ſinnule oſſaks.

2.

Mis kergitab ſurremiſſe tundi?

Tobias olli ühheksakümme ühheksa aastat
wanna, ja olli jummalakartlikko mele
ſees elland, ſenni kui langes omma ſurma
wodi peäle. Põwade ots olli temmale lig-
gemale joudnud. Poeg ſeiſis temma wodi
kõrwas ja nuttis. Temmal olli halle meel

omma wanna iſſa rānga ſurma-woitlemiſſe
pärraſt. Agga Tobias ei kaebanud egga ag-
ganud, waid waim olli ſelge ja palle lahke,
kohhe kui wallo nattuke taggaſi andis.
Poeg ütles ſiis: Oh armas iſſa, kui wāgga
pean immeks pannema ſedda ſinno kindlat
waimo, miſ ſinnule likumatta jāab keige
kibbedama wallo ja ſurma ahhaſtuſſe ſees!
— Tobias teggi ſuud lahti ja rākis ſedda
wiſi poiale: „Wata, ollen ſinnule mitto
korda kõnelenud ſeſt pitkaſt tee-kāimieſſeſt,
miſ piddin nores põlweſ iſſa kāsko mõda
kätte wõtma, temma nou ühhe wõdra Ma
ſees toimetada. Kui olin Jummalala abbi-
ga ſega korda ſanud, kallasin ſure iggatſe-
miſſega iſſa-ma pole taggaſi. Wuimeſed
tee-reiſo põwad ollid küſ raſked: lāksid wuiſt
tullieſt liwa merreſt lābbi, wuiſt üle māg-
gede, miſ järskud ja waewaliſſed ollid.
Mõtlesin ſel ajal iſſa ja iſſa-ma peäle, ja
ſe mõtte taitis ſüddant kindla melega, ja